

Sygn. akt I NKRS 34/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący)

SSN Paweł Czubik

SSN Aleksander Stępkowski (sprawozdawca)

w sprawach z odwołań J. B., M. H., M. Ł. i G. Ł. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...) Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 7 sierpnia 2020 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na siedemnaście stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w P., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 283, z udziałem M. A., K. B., M. B., D. F., M. G., J. J., M. J., D. J., J. J., A. K., A. M., B. O., K. S., J. S., P. S., A. S. oraz M. S., po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 12 maja 2021 r.,

oddala odwołania.

UZASADNIENIE

J. B., M. H., M. Ł., G. Ł. (dalej łącznie: „skarżący”), na podstawie art. 44 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2019, poz. 84 ze zm. – dalej: u.KRS) zaskarżyli uchwałę Nr (...) Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 7 sierpnia 2020 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o

powołanie do pełnienia urzędu na siedemnaście stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w P., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 283, (dalej: „Uchwała”).

Sąd Najwyższy, na podstawie art. 44 ust. 2a u.KRS, postanowił połączyć sprawy z odwołań od Uchwały wniesionych przez J. B. (I NKRS 37/21; postanowienie o połączeniu z 1 kwietnia 2021 r.), M. Ł. (I NKRS 36/21; postanowienie o połączeniu z 10 marca 2021 r.) oraz G. Ł. (I NKRS 35/21; postanowienie o połączeniu z 9 marca 2021 r.) ze sprawą o sygn. akt I NKRS 34/21 celem łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod sygnaturą I NKRS 34/21.

Uchwała stanowi drugą uchwałę w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na siedemnaście stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w P., ogłoszonych w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 283. Została ona wydana w związku z uchyleniem, wyrokiem z 1 lipca 2019 r. w sprawie o sygn. akt I NO 70/19, punktu pierwszego w całości i częściowo, w odniesieniu do skarżącego, pkt 2, uchwały nr (...)/2018 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 6 grudnia 2018 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na siedemnaście stanowisk sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w P., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 283. oraz uchyleniem w kolejnych ośmiu wyrokach pkt 2 tej uchwały w częściach dotyczących poszczególnych skarżących, z czym związane było przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa. Wobec uczestników którzy nie złożyli odwołań uchwała nr (...)/2018 uprawomocniła się.

Odwołanie od uchwały nr (...)/2018 Krajowej Rady Sądownictwa wniosło łącznie dziesięcioro kandydatów nieprzedstawionych z wnioskiem o powołanie w uchwale nr (...)/2018. Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 7 września 2019 r. sygn. akt I NO 65/19 oddalił jedno ze złożonych odwołań, natomiast pozostałe dziewięć odwołań uwzględnił (wyrokami w sprawach o sygn.: I NO 41/19, I NO 66/19, I NO 67/19, I NO 68/19, I NO 69/19, I NO 70/19, I NO 71/19, I NO 72/19, I NO 73/19).

Spośród kandydatów, których odwołania od uchwały nr (...)/2018 zostały uwzględnione, trzech zostało przedstawionych Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie w przedmiotowej Uchwale, natomiast pozostałych sześcioro nie zostało

przedstawionych do powołania w przedmiotowej Uchwale, z czego czworo zaskarżyło przedmiotową Uchwałę.

Poszczególni skarżący zaskarżyli uchwałę w następujących zakresach:

1. J. B. zaskarżyła Uchwałę w całości i wniosła o jej uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania KRS;
2. M. H. zaskarżył Uchwałę w całości i wniosł o jej uchylenie i o ponowne rozpatrzenie sprawy;
3. M. Ł. zaskarżyła Uchwałę co do pkt 1. – w całości oraz co do pkt 2. – w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie jej do pełnienia urzędu;
4. G. Ł. zaskarżył Uchwałę co do pkt 1. – w całości oraz co do pkt 2. – w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie go do pełnienia urzędu.

W odwołaniu skarżący zarzucili Uchwale naruszenie:

1. J. B.:
 1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP w zw. z art. 35 ust. 2 pkt. 1 i 2 u.KRS, przez ich niewłaściwe zastosowanie, tj. brak dokonania oceny kandydatów na podstawie jednolitych i przejrzystych kryteriów awansu oraz niezastosowanie wszystkich przewidzianych w u.KRS kryteriów oceny kandydatów, przez co przeprowadzone przez KRS postępowanie nie było konkurencyjne i nie odpowiadało zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej,
 2. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 33 ust. 1 i 2 u.KRS, art. 37 ust. 1 u.KRS i art. 35 ust. 1 i 2 u.KRS poprzez:
 1. podjęcie zaskarżonej uchwały bez wszechstronnego rozważenia sprawy i oparcie jej na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych, nienależytym uwzględnieniu całości udostępnionej Krajowej Radzie Sądownictwa dokumentacji, pominięcie istotnych dla sprawy okoliczności wynikających ze zgromadzonej w sprawie dokumentacji (w szczególności w postaci opinii Kolegium

Sądu Apelacyjnego, oceny Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apellacji (...), opinii sędziów wizytatorów);

2. niezapewnienie kandydatom równych szans poprzez zaprezentowanie poszczególnych kandydatów na posiedzeniu Rady przez członków zespołu KRS w sposób sugerujący i nieuwzględniający jednakowych kryteriów oraz nieuwzględniający niekorzystnych dla niektórych kandydatów okoliczności;

3. dokonanie oceny kandydatów w sposób sprzeczny z prawem, ze względu na jej dowolność i nierzetelność, niezapewnienie równego traktowania wszystkich kandydatów, brak porównania i omówienia ocenianych kandydatów w oparciu o jednolite dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria ustawowe, wybiórcze stosowanie poszczególnych kryteriów oceny zgłoszonych kandydatów i wyboru kandydatów najlepszych i niezastosowanie części ustawowych kryteriów oceny do niektórych kandydatów

4. niewykorzystanie wszelkich (a nawet większości) przewidzianych prawem możliwości służących dokonaniu rzetelnej, opartej o jednolite kryteria, oceny oraz wyjaśnieniu istniejących w sprawie rozbieżności i wątpliwości (jak np. osobistego wysłuchania kandydatów);

5. brak rzetelnego rozpatrzenia i oceny wszystkich zgłoszonych kandydatów, w szczególności zaniechanie (zarówno przez zespół, jak i Radę) przeprowadzenia szczegółowej dyskusji na temat poszczególnych kandydatów;

co miało istotny wpływ na wynik postępowania i skutkowało wydaniem zaskarżonej Uchwały o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w P. innych kandydatów, a nie skarżącej.

6. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.: art. 42 ust. 1 w zw. z art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 1 i 2, art. 37 ust. 1 u.KRS, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, poprzez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonej Uchwały w sposób uniemożliwiający poznanie motywów, którymi kierowała się Rada postanawiając, aby nie przedstawić Prezydentowi RP wniosku o powołanie skarżącej do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w P., a przedstawić takie wnioski w odniesieniu do 17-stu innych, wymienionych w punkcie 1 zaskarżonej uchwały, kandydatów, w tym poprzez:

1. brak porównania i omówienia ocenianych kandydatur w oparciu o jednolite dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria ustawowe;

2. brak wyjaśnienia powodów uznania kandydatury skarżącej za gorszą od kandydatur wszystkich z wymienionych w punkcie 1 zaskarżonej Uchwały kandydatur;

3. brak wskazania i wyjaśnienia powodów, które zdecydowały o nieuwzględnieniu opinii Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) i Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji (...),

- co w konsekwencji uniemożliwia kontrolę tej uchwały przez sądową instancję odwoławczą.

4. M. H.:

1. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 20, 21 i 29 u.KRS, § 12 i 19 Regulaminu KRS;

2. naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie prowadzące do nieważności uchwały poprzez pozorność i symulowanie tego postępowania nominacyjnego i głosowania; KRS próbował wywołać wobec osób trzecich przeświadczenie (niezgodne z rzeczywistością), że jego zamiarem było wywołanie skutków prawnych, objętych treścią jego uchwały. A okoliczności podjęcia zaskarżonej uchwały zdają się wskazywać, że między niektórymi członkami KRS istniało tajne, niedostępne osobom trzecim porozumienie co do wyników głosowania i treści uchwały;

3. naruszenie przepisów art. 398 k.p.c. poprzez pominięcie i niezastosowanie stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2019 r. w sprawie sygn. akt I NO 72/19.

4. M. Ł.:

1. naruszenie przepisów postępowania tj.:

1. art. 21 ust. 1 i 2, art. 31 ust. 1 oraz art. 34 ust. 1 -3 ustawy o KRS w zw. z § 12 oraz § 17 i § 19 załącznika do uchwały nr 158/2019 Krajowej Rady Sądownictwa z 24 stycznia w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa (dalej: „Regulamin KRS”) poprzez błędne przyjęcie, że doszło do skutecznego przyjęcia stanowisk zespołów oraz podjęcia Uchwały, gdy tymczasem Rada (a w ślad za tym zespoły) była nienależycie obsadzona, wobec nieskutecznego

powołania części sędziowskiej Rady, tj. powołania w sposób sprzeczny z Konstytucją RP, w konsekwencji czego sędziowska część Rady nie była uprawniona do uczestniczenia w postępowaniu w niniejszej sprawie, w tym w opiniowaniu i rekomendowaniu kandydatów (w ramach zespołów), głosowaniach i w efekcie w podejmowaniu uchwały;

2. art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 17 i 19 Regulaminu KRS poprzez:

- dokonanie oceny kandydatury skarżącej bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzecznie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji skarżącej i konkurujących z nią kandydatów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, co skutkowało wydaniem Uchwały o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w P. Pozostałych Uczestników, a nie skarżącej;

- brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria oceny kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie, co skutkowało wydaniem Uchwały o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w P. Pozostałych Uczestników, a nie skarżącej;

- brak porównania i omówienia ocenianych kandydatur w oparciu o jednolite dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria ustawowe, a także niezastosowanie części ustawowych kryteriów oceny kandydatur, co skutkowało podjęciem Uchwały o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w P. Pozostałych uczestników, a nie skarżącej;

- oparcie Uchwały na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych, mimo dostępu do nich w oparciu o posiadany materiał dowodowy, co skutkowało przedstawieniem w Uchwale Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosków o

powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w P. Pozostałych Uczestników, a nie skarżącej;

- przyjęcie stanowiska zespołu oraz podjęcie Uchwały mimo niewykorzystania wszelkich (a nawet większości) przewidzianych prawem możliwości służących dokonaniu oceny, według jednolitych kryteriów, kandydatur wszystkich osób uczestniczących w konkursie oraz wyjaśnieniu istniejących w sprawie rozbieżności i wątpliwości, co skutkowało przedstawieniem w Uchwale Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosków o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w P. Pozostałych Uczestników, a nie skarżącej;

- przypisanie zbyt dużego znaczenia przy podejmowaniu Uchwały stanowisku zespołu rekomendującego kandydatury Radzie, o czym świadczy powielenie argumentacji w części uzasadnienia Uchwały omawiającego stanowiska zespołu i Rady, w efekcie czego Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej mają zostać przedstawione wnioski o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w P. Pozostałych Uczestników, a nie skarżącej;

3. art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia Uchwały w części dotyczącej kandydatur skarżącej i Pozostałych Uczestników w sposób uniemożliwiający poznanie motywów podjęcia Uchwały, co utrudnia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie, których Rada uznała, że kandydatura skarżącej jest gorsza od kandydatury Pozostałych Uczestników w obecnej procedurze konkursowej;

4. art. 44 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 2, art. 32 ust. 1 i 2, art. 45 ust. 1, art. 60, art. 77 ust. 2 i art. 173 Konstytucji RP poprzez pozbawienie skarżącej efektywnej (skutecznej) kontroli sądowej Uchwały;

5. naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci:

- 1. art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 3, art. 173, art. 10 i art. 186 Konstytucji RP w zw. z art. 93 ust. 1-3, z art. 100 ust. 1-5, z art. 21 ust. 1 i 2, z art. 33 ust. 1, z art. 34 ust. 1 i z art. 37 ust. 1 u.KRS w zw. z § 12 oraz § 17, 19 Regulaminu KRS poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, tj. wydanie zaskarżonej uchwały przez Radę, która była nienależycie obsadzona, wobec nieskutecznego powołania części sędziowskiej Rady, tj. powołania w sposób

sprzeczny z Konstytucją RP oraz wyżej wskazanymi przepisami ustawy o KRS, w konsekwencji czego sędziowska część Rady nie była uprawniona do uczestniczenia w postępowaniu w niniejszej sprawie, w tym w opiniowaniu i rekomendowaniu kandydatów (w ramach zespołów), głosowaniach i w efekcie w podejmowaniu Uchwały;

2. art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP poprzez błędną wykładnię tych przepisów, a w rezultacie ich niewłaściwe zastosowanie, tj. brak dokonania oceny kandydatów na podstawie przejrzystych kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, w wyniku czego Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiono wnioski o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w P. Pozostałych Uczestników, a nie skarżące;

3. art. 19 ust. 1 zdanie 2 w zw. z art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej z dnia 7 lutego 1992 r. (dalej: TUE) oraz art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej – 2007/C 303/01, Dz.U. UE C z 14 grudnia 2007 r. (dalej: KPP) poprzez ich błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, że nie zostaje naruszona zasada państwa prawnego oraz standard niezawisłości sędziów wymagany dla zapewnienia skutecznej ochrony sądowej w sprawach unijnych, gdy sędziowie sądu powszechnego państwa członkowskiego, będącego sądem uprawnionym do zwracania się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z pytaniami prejudycjalnymi według art. 267 ust. 3 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej z 25 marca 1957 r., powoływani są na wniosek KRS, której członków (sędziów) wybiera Sejm spośród kandydatów zgłoszonych przez co najmniej 25 sędziów lub co najmniej 2 tys. obywateli, przy czym ostateczna lista kandydatów, którą zbiorczo zatwierdza Sejm, jest ustalana wcześniej przez komisję sejmową, gdy tymczasem prawidłowa wykładnia powyższych przepisów, determinująca również interpretację oraz stosowanie prawa krajowego, powinna być taka, że opisany wyżej sposób kształtowania Rady zwiększa wpływ Parlamentu na jej działalność oraz wpływa niekorzystnie na jej niezależność, w związku z czym sędzia sądu powszechnego wybrany przez tak ukształtowaną Radę nie spełnia warunku dotyczącego

niezawisłości sądu, jak wymaga tego art. 19 ust. 1 zdanie 2. w zw. z art. 2 TUE oraz art. 47 KPP.

4. G. Ł.

1. naruszenie prawa procesowego w postaci art. 33 ust. 1 u.k.r.s. w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 18 ust 1-11 Regulaminu poprzez:

- niedochowanie obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy, wnikliwego zbadania materiałów sprawy i dokonanie oceny kandydatów z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji skarżącego, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów;

- brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jasne i jednakowe dla wszystkich uczestników konkursu kryteria oceny;

- brak porównania i omówienia ocenianych kandydatur w oparciu o jednolite dla wszystkich osób uczestniczących w konkursie kryteria ustawowe, a także niezastosowanie części ustawowych kryteriów oceny kandydatur;

- oparcie Uchwały na niepełnych ustaleniach faktycznych;

2. naruszenie art. 42 ust. 1 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia Uchwały w części dotyczącej kandydatur Skarżącego i Pozostałych Uczestników w sposób uniemożliwiający poznanie motywów podjęcia Uchwały.

Krajowa Rada Sądownictwa przedstawiła odpowiedzi na przywołane odwołania wnosząc o ich oddalenie w całości, jako pozbawionych uzasadnionych podstaw.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

1. Ustawa o KRS w art. 44 ust. 1 przyznaje uczestnikowi postępowania kwalifikacyjnego możliwość odwołania się od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa do Sądu Najwyższego z powodu jej sprzeczności z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Treść tego przepisu jest doprecyzowana przez znajdujące się w art. 44 ust. 3 u.KRS odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej z wyłączeniem art. 87¹ k.p.c. ustanawiającym przymus adwokacko-radcowski w postępowaniu przed Sądem Najwyższym. Z tych też

względów, Sąd Najwyższy rozpoznaje odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w granicach zaskarżenia, a z urzędu bierze pod rozwagę tylko nieważność postępowania (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Zasadne jest również wielokrotnie wyrażane stanowisko Sądu Najwyższego w myśl którego, „zasadniczo nie ma zastosowania w tym zakresie art. 398³ § 1 k.p.c. regulujący kwestię podstaw kasacyjnych, gdyż w przypadku odwołań od uchwał Rady podstawy te są określone w art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o KRS, który stanowi, że odwołanie można wnieść z powodu sprzeczności uchwały z prawem, a zatem zarówno z prawem materialnym jak i z przepisami postępowania” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 2014 r., III KRS 12/14; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2014 r., III KRS 17/14). Z tych też względów, podstawą odwołania nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 27 marca 2019 r., I NO 59/18; 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; wyrok Sądu Najwyższego z 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; wyrok Sądu Najwyższego z 8 października 2014 r., III KRS 45/14). Okoliczność ta przesądza o tym, że Sąd Najwyższy nie może zastępować Rady w ocenie kandydata i w sposobie zastosowania ustawowych kryteriów jego nominacji (podobnie wyroki Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2019 r., I NO 59/18 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09). W konsekwencji, odwołanie wniesione na podstawie art. 44 ust. 1 u.KRS może prowadzić jedynie do formalnej kontroli stosowania przez KRS reguł postępowania dotyczących przestrzegania prawem określonych kryteriów i procedur postępowania (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 20 grudnia 1993 r., III AZP 20/93, a także wyroki Sądu Najwyższego z: 27 marca 2019 r., I NO 8/19; 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; 7 marca 2017 r., III KRS 3/17; 26 stycznia 2017 r., III KRS 37/16). Stanowisko to znalazło też potwierdzenie ze strony pełnego składu Trybunału Konstytucyjnego w wyroku z 15 grudnia 1999 r., P 6/99 i następnie było potwierdzone w kolejnych orzeczeniach (wyroki Trybunału Konstytucyjnego z dnia: 29 listopada 2007 r., SK 43/06 oraz 27 maja 2008 r., SK 57/06). To oznacza, że przedmiotem kontroli sprawowanej przez Sąd Najwyższy nie może być merytoryczna ocena wyboru dokonanego przez Radę.

W świetle art. 33 i art. 35 u.KRS. Krajowa Rada Sądownictwa ma obowiązek procedować na podstawie zgromadzonej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania kierując się oceną kwalifikacji kandydatów, uwzględniając ich doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; a nade wszystko uwzględnia opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

Dodatkowo, na podstawie art. 42 ust. 1 u.KRS Rada zobowiązana jest do sporządzenia uzasadnienia uchwały podejmowanej w sprawach indywidualnych. Przepisy te, wraz z art. 60 Konstytucji RP, który chroni prawo obywateli polskich korzystających z pełni praw publicznych do dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach, tworzą zasadnicze ramy kontroli legalności uchwał Krajowej Rady Sądownictwa. W orzecznictwie Sądu Najwyższego precyzuje się, że sprawowana przezeń kontrola obejmuje w szczególności ocenę, czy Rada w odniesieniu do wszystkich uczestników procedury nominacyjnej zastosowała przejrzyste, jednolite i sprawiedliwe kryteria selekcyjne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17).

2. Zgodność Uchwały z prawem, zgodnie z art. 44 ust. 1 u.KRS może zostać poddana kontroli Sądu Najwyższego w wyniku odwołania się uczestnika postępowania od uchwały KRS z powodu sprzeczności tejże z prawem, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej. Nie chodzi w tym wypadku jednak o prawo do sądowego wymiaru sprawiedliwości sprawowanego przez sądy powszechne i wojskowe, ale o prawo do sądowej kontroli tego, czy akty władzy publicznej nie godzą w konstytucyjnie gwarantowane wolności (prawa) jednostki. Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny dokonując doprecyzowania treści konstytucyjnego prawa do sądu, chodzi o sytuację, „gdy sądy działają jako organ kontroli innych aktów władzy publicznej rozstrzygających sprawy jednostek po to, aby ustrzec je przed arbitralnością władzy” (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 12 maja 2003 r., SK 38/02, pkt III.4.). Nie mamy w tym wypadku do czynienia ze sprawowaniem „wymiaru sprawiedliwości” ale z realizacją ochrony prawnej, której akty nie są ostatecznym rozstrzygnięciem sporu prawnego ale końcową kontrolą legalności

działań władzy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 9 listopada 2020 r., I NO 82/20 oraz I NO 89/20).

Przy rozpatrywaniu tego typu spraw zastosowanie znajdują przepisy k.p.c. o skardze kasacyjnej, co wyraźnie stwierdza art. 44 ust. 3 u.KRS. Dlatego też, Sąd Najwyższy rozpoznaje odwołanie od uchwały KRS w granicach zaskarżenia, a z urzędu bierze pod rozagę tylko nieważność postępowania (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Nie ma jednak zastosowania w tym zakresie art. 398³ § 1 k.p.c. regulujący kwestię podstaw kasacyjnych, gdyż w przypadku odwołań od uchwał Rady podstawy te są określone w art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o KRS stanowiącym, że odwołanie można wnieść z powodu sprzeczności uchwały z prawem (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 29 lipca 2014 r., III KRS 12/14; z 17 lipca 2014 r., III KRS 17/14; z 1 lipca 2019r., I NO 70/19).

Z tych też względów, podstawą odwołania nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 8 października 2014 r., III KRS 45/14; z 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; z 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; z 27 marca 2019 r., I NO 59/18; z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19). Sąd Najwyższy nie może też zastępować Rady w ocenie kandydata i w sposobie zastosowania ustawowych kryteriów jego nominacji biorąc pod uwagę istotne ograniczenia właściwe dla kontroli legalności, jaką sprawuje nad uchwałami KRS (podobnie wyroki Sądu Najwyższego: z 17 czerwca 2020 r., I NO 155/19; z 26 listopada 2019 r., I NO 74/19; z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19; z 27 marca 2019 r., I NO 59/18; z 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09).

W konsekwencji, odwołanie wniesione na podstawie art. 44 ust. 1 u.KRS może prowadzić jedynie do formalnej kontroli stosowania przez KRS reguł postępowania dotyczących przestrzegania prawem określonych kryteriów i procedur postępowania (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 20 grudnia 1993 r., III AZP 20/93, a także wyroki Sądu Najwyższego: z 27 marca 2019 r., I NO 8/19; z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; z 7 marca 2017 r., III KRS 3/17; z 26 stycznia 2017 r., III KRS 37/16). Stanowisko to znalazło też potwierdzenie ze strony pełnego składu Trybunału Konstytucyjnego w wyroku z 15 grudnia 1999 r., P 6/99 i następnie było potwierdzone w kolejnych orzeczeniach (wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z 29 listopada 2007 r., SK 43/06 oraz z 27

maja 2008 r., SK 57/06). Uchylenie przez Sąd Najwyższy uchwały KRS na podstawie własnej oceny merytorycznej kandydatury zwłaszcza, gdyby wiązało się to z wiązaniem KRS dokonaną przez Sąd Najwyższy oceną kandydata w określony sposób, naruszałoby art. 179 Konstytucji RP.

3. Okoliczności te mają również swoje istotne konsekwencje dla sposobu rozumienia obowiązku, jaki ciąży na Krajowej Radzie w świetle art. 42 ust. 1 u.KRS. To bowiem uzasadnienie uchwały pozwala w pierwszej kolejności dokonać Sądowi Najwyższemu oceny prawidłowości kierowania się kryteriami oceny sformułowanymi w art. 33 i art. 35 u.KRS w sposób, który nie stanowiłby konkurencyjnej oceny merytorycznej Sądu Najwyższego. Kierowanie się przez Radę przejrzystymi, jednolitymi i sprawiedliwymi kryteriami selekcyjnymi musi zatem jasno wynikać z uzasadnienia Uchwały (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

Konieczność sformułowania uzasadnienia, podobnie jak i ustawowe kryteria oceny kandydatów na sędziów stanowią również gwarancje poszanowania konstytucyjnego prawa do równego dostępu do służby publicznej wynikającego z art. 60 Konstytucji RP. Okoliczność ta tworzy istotny punkt odniesienia i dodatkowe oparcie dla Sądu Najwyższego w procesie kontroli legalności decyzji KRS prowadzonej na podstawie art. 44 ust. 1 u.KRS. Z tego też powodu, w uzasadnieniu należy wskazać te kryteria, które stanowiły przesłankę decydującą o odmowie przedstawienia Prezydentowi RP kandydata na urząd sędziego tak, aby można było stwierdzić, że w trakcie procedury konkursowej o przedstawieniu lub nieprzedstawieniu danego kandydata na stanowisko sędziowskie decydowały racjonalne kryteria oceny (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

Wprawdzie art. 42 ust. 1 ustawy o KRS nie określa bliżej wymogów co do treści uzasadnienia, to jednak nie oznacza to, że jego treść może być jakakolwiek lub sprowadzać się do gołosłownego zapewnienia o zastosowaniu przejrzystych i obiektywnych kryteriów oceny. Jak sama nazwa wskazuje, treść uzasadnienia ma wskazywać na okoliczności, które daną decyzję czynią zasadną. Okoliczności takiej nie stanowi sam fakt, że decyzję podjął organ do tego umocowany, ani też samo

zapewnienie tego organu o zasadności podjętej przezeń decyzji (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19).

4. Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy po analizie zgłoszonych przez skarżących zarzutów uznał je w większości za niezasadne i podlegające oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c., zaś pozostałe musiał odrzucić jako niespełniające kryteriów formalnych, wynikających z art. 398⁴ § 1 k.p.c. znajdujących zastosowanie na podstawie art. 44 ust. 3 u.KRS.

Część zarzutów podnoszonych przez skarżących w poszczególnych odwołaniach mają zbliżony charakter i do nich Sąd Najwyższy odniesie się łącznie.

5. Odnosząc się do zarzutów podniesionych przez M. Ł. sprowadzających się do stwierdzenia, że Krajowa Rada Sądownictwa została nienależycie obsadzona (zarzut 1 a oraz 2 a), bowiem jej obsadzenie w części sędziowskiej miało nastąpić z naruszeniem art. 187 ust. 1 i 3 Konstytucji RP, w pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że tego rodzaju zarzuty były już wielokrotnie przedmiotem oceny Sądu Najwyższego, który precyzyjnie wyjaśniał na czym polega ich bezzasadność (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z 27 marca 2019 r., I NO 3/19; z 29 lipca 2019 r., I NO 89/19; z 30 lipca 2019 r., I NO 20/19; z 30 lipca 2019 r., I NO 31/19; z 27 maja 2020 r., I NO 176/19; z 2 czerwca 2020 r., I NO 192/19, a także dwa wyroki uchylające w części pkt 2 uchwały KRS nr (...)/2018 tj. wyroki z 6 listopada 2019 r. I NO 68/19 oraz I NO 69/19).

Wystarczy w tym miejscu stwierdzić jedynie, że kwestia zgodności z Konstytucją RP regulacji ustawowych, na podstawie których ukształtowano skład KRS, była także przedmiotem rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego. Wyrokiem z 25 marca 2019 r., w sprawie K 12/18 uznane zostały za zgodne z art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 4 w związku z art. 2, art. 10 ust. 1 i art. 173 oraz z art. 186 ust. 1 Konstytucji RP. Zgodnie z treścią art. 190 ust. 1 Konstytucji, orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne. Oznacza to, że wiążą wszystkie podmioty występujące w obrocie prawnym, a więc zarówno strony i uczestników postępowania, jak również organy stosujące prawo. Nie ma zatem podstaw prawnych do kwestionowania ustawowo określonego sposobu powołania członków KRS będących sędziami. Rozstrzygnięcie którego

dokonał Trybunał Konstytucyjny w tym wyroku jest starcząca podstawą oddalenia zarzutu niezgodnego z prawem ukształtowania Krajowej Rady Sądownictwa.

Tym samym zarzuty odnoszące się do sposobu obsadzenia sędziowskiej części KRS, kwestionujące w konsekwencji zarówno ważność stanowiska zajętego przez zespół oceniający KRS, jak i ważność uchwały podjętej przez samą KRS, są bezzasadne.

6. Bezzasadny jest także zarzut M. Ł. sprowadzający się do twierdzenia, iż sposób kształtowania składu Krajowej Rady Sądownictwa wpływa niekorzystnie na jej niezależność, w związku z czym sędzia sądu powszechnego wybrany przez tak ukształtowaną Radę nie spełnia warunku dotyczącego niezawisłości sądu, jak wymaga tego art. 19 ust. 1 zdanie 2. w zw. z art. 2 TUE oraz art. 47 KPP (zarzut 2 c).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w pkt I uchwały siedmiu sędziów z 8 stycznia 2020 r., I NOZP 3/19, której nadana została moc zasady prawnej, Sąd Najwyższy rozpoznając odwołanie od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydata do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego bada – w granicach podstaw odwołania – czy Krajowa Rada Sądownictwa jest organem niezależnym w świetle kryteriów określonych w wyroku TSUE z 19 listopada 2019 r. w połączonych sprawach C-585/18, C-624/18 i C-325/18, A.K. i in. przeciwko Sąd Najwyższy (dalej: wyrok TSUE), pkt 139-144. Zgodnie z tą uchwałą (pkt II) Sąd Najwyższy uchyla, w granicach zaskarżenia, uchwałę jeżeli odwołujący się wykaże, że brak niezależności Krajowej Rady Sądownictwa miał wpływ na treść tej uchwały lub jeżeli - uwzględniając konstytucyjny zakaz badania skuteczności aktu ustrojowego powołania sędziego oraz wynikającego z niego stosunku ustrojowego – odwołujący się wykaże okoliczność określoną w pkt. 125, lub łącznie okoliczności wymienione w pkt. 147-151 przywołanego wyroku TSUE, wskazujące, że sąd, w składzie którego taki sędzia będzie zasiadał nie będzie niezależny i bezstronny.

Szczegółowa analiza kryteriów określonych w wyroku TSUE dokonana została w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. uchwała Sądu Najwyższego z 8 stycznia 2020 r., I NOZP 3/19, wyroki Sądu Najwyższego: z 25 czerwca 2020 r.,

I NO 37/20, z 30 grudnia 2020 r., I NO 7/20). W tym miejscu wystarczające jest zatem stwierdzenie, że stosowanie kryteriów określonych w uzasadnieniu przywołanego wyroku TSUE nie daje podstaw do przyjęcia, jakoby o braku niezawisłości sędziów, a więc o naruszeniu gwarancji wynikających m.in. z art. 47 KPP mógł przesądzać sam fakt ich powoływania przez Prezydenta RP z udziałem KRS ukształtowanej zgodnie z obowiązującymi zasadami ustawowymi. Jak wskazał Sąd Najwyższy, konieczne jest przeprowadzenie wieloetapowego testu zgodnie z przywołanym wyrokiem TSUE, którego pierwszy etap obejmuje, dokonywaną na podstawie wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych, ocenę niezależności i niezawisłości KRS od władzy ustawodawczej i wykonawczej, a drugi etap polega na każdorazowym badaniu sposobu działania KRS w odniesieniu do konkretnego postępowania celem stwierdzenia, czy nie naruszono w tym konkretnym wypadku zakazu bezpośredniego bądź nawet pośredniego oddziaływania na podejmowanie decyzji przez KRS. Ta indywidualizacja jest konieczna z uwagi na obowiązek zapewnienia kompleksowej ochrony prawa odwołującego do sądowej weryfikacji legalności postępowania toczącego się przed KRS (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 25 czerwca 2020 r., I NO 37/20).

Jeżeli więc skarżąca zarzuca, że KRS nie jest organem niezależnym, to taki zarzut, aby mógł zostać poddany ocenie w ramach postępowania toczącego się przed Sądem Najwyższym, musiałby dotyczyć ujętych w odwołaniu i szczegółowo uzasadnionych przypadków takich działań tego organu, które odnoszą się do jej sytuacji prawnej, a przy tym występują w postępowaniu z udziałem danego odwołującego, zostały podjęte w warunkach realnej ingerencji lub nacisków zewnętrznych, a przez to wpływały na treść rozstrzygnięcia zapadłego w sprawie danego odwołującego.

Oznacza to, że zarzut braku niezależności KRS, rozpatrywany zawsze w granicach podstaw odwołania, musi być każdorazowo odnoszony do konkretnego przypadku działalności KRS w danym postępowaniu. Tylko na tym tle Sąd Najwyższy może się bowiem odnieść do zarzutu ewentualnych wpływów z zewnątrz na działalność KRS czy nieuprawnionego oddziaływania na decyzje Rady, co może prowadzić do stwierdzenia braku niezależności KRS wydającej konkretne rozstrzygnięcie. Omawiany tutaj zarzut nie może być formułowany w sposób

abstrakcyjny. Postępowanie kontrolne realizowane przez Sąd Najwyższy nie może się bowiem stawać ukrytą, a przy tym inicjowaną przez każdego uczestnika, kontrolą abstrakcyjnie rozumianej kondycji organu konstytucyjnego, prowadzonej przy użyciu argumentów natury ustrojowej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 25 czerwca 2020 r., I NO 37/20).

Formułując zarzut naruszenia art. 19 ust. 1 zdanie 2 w zw. z art. 2 i TUE oraz art. 47 KPP M. Ł. podnosi, że sędzia sądu powszechnego wybrany przez Radę ukształtowaną zgodnie z nowymi uregulowaniami, zwiększającymi wpływ Sejmu na obsadę Rady, co w jej opinii „wpływa niekorzystnie na jej niezależność”, nie spełnia warunku dotyczącego niezawisłości sądu oraz że dochodzi do naruszenia zasady państwa prawnego i standardu niezawisłości sędziów wymaganego dla zapewnienia skutecznej ochrony sądowej w sprawach unijnych.

W uzasadnieniu Skarżąca wskazała, iż podtrzymuje wszystkie zarzuty i argumenty zawarte w odwołaniu od uchwały nr (...)/2018 dotyczące naruszenia prawa materialnego, a zatem także zarzut braku niezawisłości oraz dodatkowo zwróciła uwagę, iż przy rozstrzyganiu niniejszej sprawy powinien zostać uwzględniony wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 19 listopada 2019 r. w sprawach C-585/18, C-624/18 i C-625/18 (s. 7 odwołania k. 74 akt I NKRS 36/21), a także przywołała (w innym fragmencie jej uzasadnienia – s. 6 odwołania, k. 74 akt o sygn. I NKRS 36/21) uchwałę składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r. (BSA I-4110-1/20).

W odwołaniu od uchwały nr (...)/2018 (które stanowi załącznik do przedmiotowego odwołania), skarżąca zawarła ogólne rozważania dotyczące niezawisłości i niezależności w kontekście uzasadnienia zarzutu obsadzania Rady przez osoby nieuprawnione (k. 94-98 akt I NKRS 36/21) oraz także ogólne rozważania dotyczące naruszenia art. 19 ust. 1 zdanie 2 w zw. z art. 2 i TUE oraz art. 47 KPP (k. 101-102 akt I NKRS 36/21), ze wskazaniem, iż „uzasadnione wątpliwości co do zapewnienia standardu niezawisłości przewidzianych przepisami prawa wspólnotowego, w tym w szczególności art. 47 KPP, budzić ma sama procedura wyłaniania kandydatów na sędziów” (k. 102 akt I NKRS 36/21). Jak podniosła „oczywiste jest to”, że upolitycznienie władzy ustawodawczej, która ma

wpływ na obsadę KRS „może przekładać się na upolitycznienie” KRS, a przyznanie władzy ustawodawczej umocowania do powoływania znacznej większości jej członków KRS „w sposób bezpośredni przekłada się natomiast na upolitycznienie procedur, których przedmiotem jest obsada wolnych stanowisk sędziowskich” oraz prowadzi do „stanu realnego zagrożenia dla niezawisłości zarówno samej Krajowej Rady Sądownictwa, a co za tym idzie również sądów powszechnych”. Zaznaczyła też, że przedstawiciele organu władzy sądowniczej wyłonieni w trybie przewidującym tak silny udział czynnika politycznego „są w sposób oczywisty bardziej skłonni do poddania się wspomnianemu w orzecznictwie Trybunału „przewidywanemu posłuszeństwu” czy to z wdzięczności, uległości czy w nadziei na dalszą przychylność władzy” (k. 103 akt I NKRS 36/21).

Przedstawiona przez skarżącą argumentacja sprowadza się do jednoznacznie negatywnej oceny ukształtowanego ustawą o KRS modelu wyłaniania jej składu. W przeświadczeniu skarżącej może on prowadzić do negatywnych skutków w postaci upolitycznienia procedur związanych z obsadą wolnych stanowisk sędziowskich czy nawet zagrożeniem niezawisłości sędziów. Groźby tej skarżąca upatruje w kompetencji parlamentu do nominowania członków KRS spośród sędziów dysponujących stosownym poparciem środowiska sędziowskiego lub obywateli. Jednocześnie skarżąca nie dostrzega, że na gruncie polskiego systemu konstytucyjnego, w którym władza zwierzchnia należy do Narodu, ten zaś, jeśli nie sprawuje jej bezpośrednio, to czyni to za pośrednictwem swoich przedstawicieli (art. 4 Konstytucji RP), budowanie argumentu kwestionującego legitymizację organu konstytucyjnego w oparciu o argument, że członkowie tego organu są wyłanianiani przez przedstawicieli Narodu (art. 104 ust. 1 Konstytucji RP), oznacza kwestionowanie demokratycznych podstaw państwa prawnego, poprzez postulowanie konieczności wyłączenia określonych obszarów funkcjonowania władzy spod oddziaływania reprezentacji Narodu i poddania go pod wyłączną kontrolę jednej spośród korporacji zawodowych. Argument taki nie ma racji bytu na gruncie zasady demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji RP), które ma realnie stanowić dobro wspólne obywateli (art. 1 Konstytucji RP).

Co więcej, nawet jeśli hipotetycznie założyć dopuszczalność takiego argumentu, to również wówczas podkreślić należy, że Skarżąca nie

uprawdopodobniła, a tym bardziej nie wykazała, że jej subiektywne obawy i uprzedzenia względem organów władzy ustawodawczej, w jakikolwiek sposób urealniły się i skonkretyzowały w przebiegu postępowania prowadzonego przez KRS, w którym brała udział. W istocie, Skarżąca postuluje wprowadzenie do polskiego systemu prawnego swoistego domniemania braku niezależności i podatności na nieformalne naciski organów wybieranych przez Sejm, co jest niemożliwe do akceptacji. Oznaczałoby to choćby zakwestionowanie niezależności Rzecznika Praw Obywatelskich, Prezesa NIK, członków KRRiT, Prezesa NBP oraz wszystkich sędziów Trybunału Konstytucyjnego wybieranych na swój urząd przez Sejm właśnie. Rozumowanie takie prowadzi do zakwestionowania podstawy funkcjonowania instytucji wymagających demokratycznej legitymizacji w państwie prawnym.

O ile więc, jak wskazał TSUE, wykazanie istnienia nieformalnych i pozaproceduralnych nacisków ze strony władzy ustawodawczej i wykonawczej, mających na celu kształtowanie decyzji KRS może mieć znaczenie przy dokonywaniu oceny tego, czy wyłonieni przez nią sędziowie będą w stanie spełnić wymogi niezawisłości i bezstronności wynikające z art. 47 KPP, o tyle brak jest podstaw, aby sam model powoływania sędziów z udziałem KRS obsadzonej zgodnie z regulacją ustawową, której brak niezgodności z art. 187 Konstytucji RP wynika jednoznacznie z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 25 marca 2019 r., w sprawie K 12/18, przesądzać miał o negatywnej ocenie sędziów przedstawionych do powołania uchwałą tak ukształtowanej KRS (por. pkt 139 w zw. z pkt 133 wyroku TSUE).

Odwołująca nie przywołuje okoliczności wskazujących, aby postępowanie KRS związane z oceną i przedstawieniem kandydatów do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w P. zakończone kwestionowaną uchwałą, mogło, w jakikolwiek sposób, naruszać wymogi wskazane w przywołanym powyżej wyroku TSUE, tj. okoliczności, które w odniesieniu do jej sytuacji prawnej, a przy tym występujących w postępowaniu z jej udziałem, zostały podjęte w warunkach istniejącej ingerencji lub nacisków zewnętrznych, a przez to wpływały na treść rozstrzygnięcia zapadłego w jej sprawie.

Nie jest taką okolicznością także podniesiona przez M. Ł. w innym

fragmencie swojego uzasadnienia, dotyczącym zarzutu wadliwości składu Krajowej Rady Sądownictwa informacja, że spośród uczestników postępowania konkursowego, w którym wydana została zaskarżona Uchwała, podpisów na liście poparcia dla aktualnego członka Rady udzielili: M. B., D. F., D. J., J. J., B. O., J. S., P. S., M. S. (s. 6 odwołania, k. 74 akt o sygn. I NKRS 36/21). Skarżąca w żaden sposób nie określiła w jaki sposób ta okoliczność miałyby wpłynąć na brak niezawisłości. Na marginesie można jedynie wskazać, że przyjęcie rozumowania zaproponowanego przez skarżącą, sprowadzającego się do twierdzenia, iż Krajowa Rada Sądownictwa nie mogłaby przedstawiać z wnioskiem o powołanie na urząd sędziego, tych kandydatów którzy poparli kandydaturę jednego z członków KRS oznaczałoby, że ci sędziowie którzy na podstawie obowiązujących przepisów poparli kandydaturę któregoś z sędziów na członka KRS, na mocy decyzji Sejmu o powołaniu popartego przez nich kandydata byliby pozbawieni przez całą kadencję Rady możliwości jakiegokolwiek awansu. Racjonalność takiej konstrukcji jest niemożliwa do obrony. Skorzystanie z ustawowego uprawnienia do zgłoszenia kandydata do konstytucyjnego organu nie może skutkować ponoszeniem tego rodzaju negatywnych konsekwencji.

Skarżąca przy tej okazji przywołała również uchwałę składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r. (BSA I-4110-1/20). Podkreślić jednak należy, że uchwała ta, wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r. (U 2/20) uznana została za niezgodną z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. 2004, nr 90, poz. 864/30 ze zm.) oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz.U. 1993, nr 61, poz. 284, ze zm.). Jak podkreślił Sąd Najwyższy w postanowieniu składu pełnej Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w postanowieniu z 12 kwietnia 2021 r. (I NZP 1/21 pkt. 3), „Orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne (art. 190 ust. 1 Konstytucji). Nadanie przez Konstytucję RP mocy powszechnie obowiązującej orzeczeniom Trybunału Konstytucyjnego oznacza, iż jest nimi

związany także Sąd Najwyższy. Odnosi się to również do uchwały trzech połączonych Izb SN z 23 stycznia 2020 r. Skutkiem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 20 kwietnia 2020 r. jest utrata – z dniem jego ogłoszenia (art. 190 ust. 3 Konstytucji RP) – mocy obowiązującej «norm prawnych, których treść pomieściła uchwała mająca moc zasady prawnej» (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 27 października 2010 r., K 10/08)”. Powołana przez skarżącą uchwała nie posiada zatem mocy prawnej i nie może wiązać ani stanowić podstawy orzekania przez sądy.

Wobec braku wskazania przez M. Ł. okoliczności wskazujących, na to, że postępowanie KRS związane z oceną i przedstawieniem kandydatów do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w P., mogło, w jakikolwiek sposób, naruszać wymogi wskazane w przywołanym powyżej wyroku TSUE, zarzut naruszenia art. 19 ust. 1 zdanie 2 w zw. z art. 2 i TUE oraz art. 47 KPP należało uznać za bezzasadny.

7. Dokonując powyższych ustaleń Sąd Najwyższy wziął pod uwagę również uzasadnienie wyroków Naczelnego Sądu Administracyjnego (dalej: NSA) z 6 maja 2021, w sprawach sygn. II GOK 2/18, II GOK 3/18, II GOK 5/18, II GOK 6/18, II GOK 7/18, w którym odwołano się do wypracowanego w orzecznictwie TSUE testu pozwalającego w świetle prawa europejskiego ocenić niezależność Krajowej Rady Sądownictwa. W tym kontekście szereg wątpliwości budzi sposób przeprowadzenia tego testu. Pomijając zarzuty co do wyłaniania sędziowskiej części KRS przez Sejm, o których była mowa wyżej (uzasadnienia II GOK/18 pkt. 7.6), trudno jest zaakceptować bez zastrzeżeń argument o skróceniu kadencji poprzedniej KRS (uzasadnienia II GOK/18, pkt 7.6, s. 40), nie uwzględniający faktu, że Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 20 czerwca 2017 r., K 5/17 stwierdził niezgodność z art. 187 ust. 3 Konstytucji RP sposobu, w jaki obsadzane były stanowiska członków KRS przed rokiem 2018, ponieważ nie odzwierciedla on struktury sądownictwa powszechnego. Trybunał jednocześnie zaznaczył, że gwarancje czteroletniej kadencji wybieranych członków KRS nie mają przy tym charakteru bezwzględnej. Ze względu na brzmienie art. 187 ust. 4 Konstytucji RP, z którego wynika, że ustroj Rady ma określać ustawa, ustrojodawca dopuścił sytuacje, gdy w ustawie zostaną wskazane wypadki odstępstwa od tej czteroletniej kadencji” (pkt 2.3 wyroku

Trybunału Konstytucyjnego K 5/17). Tym samym argument o naruszeniu zasady kadencyjności w odniesieniu do obecnie działającej KRS przy pominięciu niekonstytucyjnego kształtu Rady poprzedniej kadencji, stwierdzonego w powszechnie obowiązującym wyroku Trybunału Konstytucyjnego, budzić musi zasadnicze wątpliwości. Z kolei zarzut braku w składzie KRS sędziów sądów administracyjnych i Sądu Najwyższego (uzasadnienia II GOK/18, s. 41) nie może abstrahować od oczywistego faktu, że – do chwili przejścia w stan spoczynku, jednak również w czasie podejmowania kontrolowanej przez NSA uchwały – sędziów sądów administracyjnych reprezentowała sędzia WSA w G. T. K., obok Prezesa NSA oraz Pierwszego Prezesa SN, co czyni tezę NSA fałszywą. Jednocześnie art. 187 pkt 2 Konstytucji RP nie może być interpretowany w sposób umożliwiający blokowanie obsady KRS, a do takich efektów prowadzi wykładnia zaprezentowana w wyroku NSA, w świetle której brak kandydatów na członków KRS spośród sędziów Sądu Najwyższego i sędziów sądów administracyjnych skutkować musiałby niemożnością wyłonienia członków KRS spośród sędziów. Fakt zasiadania w składzie obecnej KRS prezesów sądów powszechnych również jest trudny do zaakceptowania jako istotny argument przeciwko obecnej KRS wobec faktu, że w poprzednich kadencjach Krajowej Rady Sądownictwa tak samo zasiadali w jej składzie sędziowie zajmujący stanowiska prezesów poszczególnych sądów.

8. Inny radykalny zarzut podniósł M. H. pod adresem postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa twierdząc, iż miało ono charakter pozorny i symulowany. Stawiając ten zarzut nie wskazał jednak w *petitum* skargi na naruszeniu jakich przepisów prawa materialnego polegać miała owa pozorność lub symulacja. Należy natomiast podkreślić, że art. 44 ust. 3 u.KRS na potrzeby postępowania odwoławczego przez Sądem Najwyższym odsyła do przepisów k.p.c. o skardze kasacyjnej. Przepis ten wskazuje na jeden z charakterystycznych aspektów rozpatrywanego środka odwoławczego, który stanowi, inną niż sądowy wymiar sprawiedliwości, formę realizacji konstytucyjnego prawa do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP). Jurysdykcja ta ma zabezpieczać jednostkę przed arbitralnością władzy (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 12 maja 2003 r., SK 38/02, pkt III.4.) zapewniając końcową kontrolę legalności jej działań (por. postanowienia Sądu

Najwyższego z 9 listopada 2020 r., I NO 82/20 oraz I NO 89/20). Operowanie w oparciu o przepisy o skardze kasacyjnej wskazują na pozainstancyjny charakter postępowania wszczętego odwołaniem od uchwały KRS i nakazuje odnosić do niego szereg rygorów formalnych właściwych dla skarg kasacyjnych.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie jest elementem konstrukcyjnym skargi kasacyjnej; uchybienia w zakresie tego wymagania nie podlegają naprawieniu i skutkują odrzuceniem skargi kasacyjnej *a limine* jako niedopuszczalnej (art. 398⁶ § 2 i 3 w związku z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Dotyczy to przede wszystkim konieczności samego przytoczenia podstaw kasacyjnych, tj. wskazania naruszonych przepisów prawa i postaci tego naruszenia, ale także uzasadnienia podstaw kasacyjnych przez wyjaśnienie, na czym naruszenie to – zdaniem skarżącego – polegało i jaki mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Uzasadnienie to powinno być wyodrębnione w sposób redakcyjny i treściowy wśród pozostałych elementów skargi (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 22 sierpnia 2000 r., IV CKN 1181/00; z 29 stycznia 2016 r., IV CSK 525/15; z 12 czerwca 2020 r., I CSK 799/19).

Jak zaznacza się w literaturze, należy odróżnić samo formalne powołanie się przez skarżącego na jedną z podstaw kasacyjnych przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c. od wymagania przytoczenia tych podstaw. Realizacja tego wymagania polega na określeniu konkretnych przepisów prawa materialnego lub prawa procesowego, które zostały naruszone. Konieczne jest przy tym sprecyzowanie, do jakiego naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego doszło i na czym ono polegało. Innymi słowy, podstawę kasacyjną określoną w art. 398³ § 1 k.p.c. należy uściślić przez jej konkretyzację z punktu widzenia potrzeby zaskarżenia błędnego, w ocenie skarżącego, orzeczenia sądu (zob. T. Wiśniewski, objaśnienia do art. 398⁴, [w:] D. Dończyk, J. Iwulski, G. Jędrejek, I. Koper, G. Misiurek, M. Orecki, P. Pogonowski, S. Sołtysik, D. Zawistowski, T. Zembruski, T. Wiśniewski, *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom. II. Artykuły 367-505(39)*, Warszawa 2021, Lex el., pkt 7). Spełnienie warunku przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia polega na tym, że skarżący powinien wskazać, na jakiej z przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c. podstaw kasacyjnych opiera skargę kasacyjną, przytoczyć – oznaczone numerem artykułu (paragrafu, ustępu) ustawy –

naruszone przepisy prawa i wyjaśnić, na czym ich naruszenie polega, oraz wykazać, że naruszenie przepisów postępowania mogło mieć wpływ na wynik sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1997 r., sygn. akt III CKN 13/97, z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08).

Stosowanie tych przepisów kodeksu postępowania cywilnego, do postępowania z odwołania od uchwały KRS musi uwzględniać istotę postępowania odwoławczego stąd pewne rygory związane z postępowaniem kasacyjnym mogą być łagodzone (zob.: wyroki Sądu Najwyższego: z 14 marca 2002 r., III KRS 1/02, z 30 grudnia 2020 r., I NO 7/20). Nie może jednak ulegać wątpliwości, że stosowanie przepisów o skardze kasacyjnej do kontroli zgodności z prawem uchwał KRS wymaga, aby przytaczając podstawy odwołania skarżący wskazać konkretne przepisy, do naruszenia których w jego opinii doszło. Wobec braku wskazania tych przepisów, zarzut pozorności i symulacji postępowania przed KRS musiał zostać odrzucony na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c.

Na tej samej podstawie należy odrzucić trzeci zarzut M. H. ujęty pod literą c, (s. 2 odwołania, k. 72, rozwiniętego w uzasadnieniu na s. 8-10 (k. 77-79) akt o sygn. I NKRS 34/21). Jako podstawę tego zarzutu skarżący wskazał bowiem art. 398 k.p.c. dotyczący zażaleń i nie znajdujący zastosowania przy rozpoznawaniu odwołania od uchwał KRS.

Jedyny zarzut M. H., który spełnia wymogi formalne, dotyczy naruszenia 29 ust. 2 u.KRS wymagającego poinformowania uczestnika postępowania o terminie posiedzenia, na którym będzie rozpatrywana jego sprawa. Zarzut ten, choć formalnie poprawny jest jednak materialnie niezasadny. Sam sposób informowania uczestnika postępowania o tym terminie nie jest doprecyzowany w ustawie o KRS, natomiast zgodnie z § 11 Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa, stanowiącym załącznik do uchwały nr 158/2019 Krajowej Rady Sądownictwa z 24 stycznia 2019 r. (M.P. z 2019 r., poz. 192), uczestnika postępowania informuje się o terminie posiedzenia, na którym będzie rozpatrywana jego sprawa, przez zamieszczenie stosownej informacji w Biuletynie Informacji Publicznej Krajowej Rady Sądownictwa. Ten sposób informowania uczestników postępowania nie narusza art. 29 ust. 2 u.KRS (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 4 lipca 2012 r., III KRS 16/12; z 9 sierpnia 2012 r., III KRS 19/12; z 13 marca 2019 r., I NO 52/18). Skarżący poza

przywołaniem art. 20 i 21 u.KRS nie wyjaśnił na czym w jego opinii miało polegać naruszenie tych przepisów jak też przepisów § 12 i 19 Regulaminu KRS, zatem i ten zarzut należy uznać za bezzasadny. Niezasadne jest także wynikający z treści uzasadnienia odwołania M. H. zarzut naruszenia art. 35 ust. 2 u.KRS, co zostało szerzej wyjaśnione w części uzasadnienia dotyczącej odniesienia się do opinii Kolegium i Zgromadzenia Ogólnego oraz odniesienia się do kwestii niejedności i przejrzystości kryteriów.

9. Nie jest też uzasadniony zarzut braku dokonania oceny kandydatów na podstawie jednolitych i przejrzystych kryteriów awansu oraz niezastosowanie wszystkich przewidzianych w Ustawie o KRS kryteriów oceny kandydatów przez co przeprowadzone przez KRS postępowanie miało nie być konkurencyjne i nie odpowiadało zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej. Zarzut ten podnieśli wszyscy skarżący, mianowicie J. B. (zarzuty: 1, 2 c, d wywodzone z: art. 33 ust. 1 i 2 u.KRS, art. 37 ust. 1 u.KRS i art. 35 ust. 1 i 2 u.KRS, a także z art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP w zw. z art. 35 ust. 2 pkt. 1 i 2 u.KRS), M. H. (zarzuty 2), M. Ł. (zarzuty 1b tiret 2, 3 i 5 oraz 2b wywodzone z: art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 17 i 19 Regulaminu KRS oraz odpowiednio z art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP) oraz G. Ł. (zarzut 1 tiret 2 wywodzony z art. 33 ust. 1 u.k.r.s. w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 18 ust 1-11 Regulaminu).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że sprawowana przezeń kontrola obejmuje w szczególności ocenę tego, czy KRS w odniesieniu do wszystkich uczestników procedury nominacyjnej zastosowała przejrzyste, jednolite i sprawiedliwe kryteria selekcyjne (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 6 października 2015 r., III KRS 50/15; 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; 9 maja 2019 r., I NO 35/19; 10 października 2019 r., I NO 142/19; 27 maja 2020 r., I NO 41/19). Ocena prawidłowości działania KRS sprowadza się w tym zakresie do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Nie chodzi tu zatem o ocenę kwalifikacji czy wiarygodności danej osoby z punktu widzenia

kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania, ale o formalny aspekt dostępu do służby (wyroki Sądu Najwyższego: z 27 maja 2020 r., I NO 41/19; z 30 grudnia 2020 r., I NO 7/20).

Krajowa Rada Sądownictwa ma przy tym możliwość określania we własnym zakresie, które elementy uznać za szczególnie istotne. Nie może zostać uznane za naruszenie prawa przyjęcie przez Krajową Radę Sądownictwa, że określony element doświadczenia zawodowego zasługuje na wyższą ocenę niż inny (wyrok z 30 października 2019 r., I NO 51/19).

Nie ma racji J. B., że KRS nie wskazała jakie kryteria – jednolite dla wszystkich uczestników konkursu – zadecydowały o wyborze przez nią kandydatów oraz że dokonała niedopuszczalnego zabiegu, polegającego na tym, że w przypadku różnych kandydatów uznawała za istotne i decydujące inne kryteria, dobierając je niejako do poszczególnych osób, aby uzasadnić ich wybór, co skutkuje tym iż nie jest możliwe stwierdzenie, jakie kryteria wyboru były dla Krajowej Rady Sądownictwa istotne i w jakim stopniu wypełniali je poszczególni kandydaci (str. 11 odwołania J. B., k. 78 akt o sygn. I NKRS 37/21).

W uzasadnieniu Uchwały Rada wyraźnie wskazała, że kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.KRS, w tym ocenami kwalifikacyjnymi, doświadczeniem zawodowym kandydatów, opiniami przełożonych, a także uzyskanym poparciem środowiska sędziowskiego, a ponadto wzięła pod uwagę, że kandydaci spełniają wymagania ustawowe, określone w art. 63 § 1 i 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 365. ze zm.; s. 16 uchwały, k. 20 akt o sygn. I NKRS 34/21). Rada wskazała też jednoznacznie, że przy podejmowaniu decyzji kierowała się ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów (s. 40 uchwały, k. 44 akt o sygn. I NKRS 34/21).

Rada po przedstawieniu sylwetek wszystkich kandydatów zaznaczyła, że od stanu faktycznego konkretnej sprawy zależy, jakie kryteria są stosowane przez Radę w danym postępowaniu, w szczególności co do rozpatrywanych łącznie kryteriów, na które składają się: kwalifikacje, doświadczenie zawodowe kandydatów, poparcie środowiska sędziowskiego oraz dane potwierdzające zdobycie dodatkowych kwalifikacji. Rada stwierdziła, że wszyscy uczestnicy

postępowania, pretendujący do objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w P., spełniają formalnie wszystkie kryteria wyboru, a zatem zadaniem Rady było przeprowadzenie weryfikacji i oceny, czy osoby te spełniają wszystkie kryteria – oceniane łącznie – najpełniej i w najwyższym stopniu (str. 49 Uchwały, k. 53 akt o sygn. I NKRS 34/21).

Rada podkreśliła, że o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wskazanych w Uchwale kandydatów zadecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności: duże doświadczenie zawodowe, pozytywne i bardzo dobre opinie o ich pracy, z których wynika, że posiadają wiedzę prawniczą oraz umiejętności predestynujące do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego (str. 56 Uchwały, k. 60 akt o sygn. I NKRS 34/21).

W świetle brzmienia uzasadnienia niewątpliwie ma rację skarżąca, J. B., że „oceny kwalifikacji sporządzone przez wizytatorów” nie były decydujące dla uzyskania rekomendacji, a także, że Rada „nie kierowała się również kryterium doświadczenia zawodowego jako decydującym przy wyborze kandydatów”. W przedmiotowym postępowaniu KRS nie przyjęła bowiem jednego dominującego kryterium, ale oceniała łącznie kwalifikacje kandydatów oraz ich dotychczasowe doświadczenie zawodowe

Jak już zwracał uwagę Sąd Najwyższy, konsekwencją niewskazania żadnego dominującego kryterium, co samo w sobie jest dopuszczalne, jest obowiązek zestawienia tych kryteriów w relacji do cech poszczególnych kandydatów (zob. wyrok z 6 listopada 2019 r., I NO 69/19). Wskazuje się przy tym, że żadne z ustawowo przewidzianych kryteriów oceny kwalifikacji kandydatów do pełnienia urzędu sędziego „nie ma charakteru decydującego, ani też nie jest konieczne wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. Decyduje ocena całościowa wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów” (wyroki Sądu Najwyższego: z 10 listopada 2016 r., III KRS 32/16; z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19; z 2 lutego 2021 r., I NKRS 18/21). Ocena Rady może również odbiegać od numerycznych wskazań wynikających z opinii, jakie Rada jest zobowiązana brać pod uwagę na podstawie art. 35 ust. 2 pkt 2) bowiem wybór kandydata przedstawianego Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziowskie nie może być redukowany do wyników matematycznego algorytmu

(zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 10 listopada 2016 r., III KRS 32/16, z 24 września 2014 r., III KRS 43/14, z 5 września 2013 r., III KRS 212/13, z 30 października 2019 r., I NO 51/19, z 2 lutego 2021r., I NKRS 18/21).

Przyjęcie w przedmiotowym postępowaniu rozwiązania, gdzie żadnemu z kryteriów nie została nadana dominująca pozycja oznaczało, iż KRS zobowiązana była wskazać przyczyny dla których wyżej oceniła kandydatury przedstawione z wnioskiem, od kandydatów nie przedstawionych z wnioskiem o przedstawienie, co stanowi wyjaśnienie dla przytoczenia w uzasadnieniu Uchwały tych fragmentów ocen kwalifikacyjnych, które przesądziły o takiej, a nie innej całościowej ocenie, co nie jest tożsame z brakiem uwzględnienia pozostałej treści przytaczanych ocen kwalifikacyjnych przy dokonaniu oceny kandydatów. Rada nie ma bowiem obowiązku przytaczania w uzasadnieniu wszelkich informacji znajdujących się w dokumentacji, ale musi wskazać te informacje, które uzasadniają podjęcie przez nią określonej decyzji. Nie może zatem stanowić zarzutu, jak chciałaby J. B., (str. 11 odwołania, k. 78 akt o sygn. I NKRS 37/21), przedstawienie jedynie wybranych fragmentów ocen kwalifikacyjnych, bowiem te wybrane fragmenty są istotne dla wyjaśnienia oceny dokonanej przez Radę.

Zważywszy na to, że – jak wynika z uzasadnienia – kandydatura J. B. nie została przedstawiona głównie ze względu stosunkowo krótkie doświadczenie orzecnicze (s. 53 uzasadnienia, k. 57 akt o sygn. I NKRS 34/21), nie stanowi podstawy dla uchylenia Uchwały błędne wskazanie przy opisie sylwetki tej skarżącej, iż pełniła funkcję zastępcy przewodniczącego wydziału, podczas gdy pełniła funkcję przewodniczącego. Tego rodzaju błąd w uzasadnieniu stanowiłby podstawę do uchylenia, w sytuacji, gdyby z treści uzasadnienia wynikało, że informacja ta miała kluczowe znaczenie przy podejmowaniu rozstrzygnięcia przez Radę.

Nie jest uzasadnione twierdzenie J. B. o nieuwzględnieniu kryterium doświadczenia zawodowego bądź o jego wybiórczym stosowaniu (str. 25 odwołania, k. 92 akt o sygn. I NKRS 37/21). Kryterium doświadczenia zawodowego nie może być utożsamiane z doświadczeniem orzecniczym, chociaż niewątpliwie doświadczenie to ma istotne znaczenie. Skoro jednak ustawodawca dopuszcza, aby na stanowisko sędziego sądu okręgowego mogła być powołana także osoba,

która wykonywała zawód adwokata, radcy prawnego lub notariusza (art. 63 § 2 pkt 1 p.u.s.p.) nie jest dopuszczalne wywodzenie negatywnych skutków z tego tytułu, iż osoba taka nie posiada doświadczenia orzeczniczego. Rada w uzasadnieniu Uchwały wskazała na te elementy doświadczenia zawodowego, które przesądziły o wyższej ocenie w odniesieniu do wskazanych kandydatów, różnicując sylwetki poszczególnych osób. Krajowa Rada Sądownictwa wzięła pod uwagę m.in. staż pracy uczestników postępowania, zróżnicowanie wydziałów, orzekanie w ramach delegacji, pełnienie funkcji (s. 55 -56 uzasadnienia, k. 59 -60 akt o sygn. I NKRS 34/21).

Należy natomiast przypomnieć, że nie może zostać uznane za naruszenie prawa przyjęcie przez Krajową Radę Sądownictwa, że określony element doświadczenia zawodowego zasługuje na wyższą ocenę niż inny; nie można również czynić zarzutu z faktu, że pewne fragmenty drogi zawodowej zostały uwypuklone, czy nadano im większą wagę niż innym (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 3 czerwca 2019 r., I NO 37/19; z 16 lipca 2019 r., I NO 61/19; z 30 października 2019 r., I NO 51/19; z 20 listopada 2019 r., I NO 19/19; postanowienie Sądu Najwyższego z 3 czerwca 2019 r., I NO 36/19).

10. Nie znajduje uzasadnienia twierdzenie, że nie jest jasne dlaczego w niektórych przypadkach Rada doszła do wniosku, że opinia Kolegium i Zgromadzenia Ogólnego były uzasadnione, a w innych przypadkach nie były uzasadnione (str. 27 odwołania J. B., k. 94 akt o sygn. I NKRS 37/21; podobnie M. H.).

Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) oraz Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji (...), przywołując wyniki głosowań, zastrzegając jednak, że poziom poparcia nie w każdym przypadku odzwierciedla poziom kwalifikacji kandydatów, wynikający z dokumentów zgromadzonych w toku tego postępowania, z uwagi na posiadane przez nich bogate i różnorodne doświadczenie zawodowe, a także uzyskane oceny kwalifikacji, potwierdzające zasadność ich wyboru na urząd sędziego sądu okręgowego (str. 52 Uchwały, k. 56 akt o sygn. I NKRS 34/21). Rada omówiła przyczyny dla których wybrała do przedstawienia z wnioskiem dwoje kandydatów,

którzy uzyskali negatywną opinię Kolegium Sądu Apelacyjnego w (...) (str. 53-54 Uchwały, k. 57-58 akt o sygn. I NKRS 34/21).

Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniając wyniki głosowania Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Apelacji (...) wyjaśniła przyczyny, dla których poszczególni kandydaci nie zostali przedstawieni z wnioskiem o powołanie na urząd sędziego pomimo uzyskania poparcia Zgromadzenia (str. 54-56 Uchwały, k. 58-60 akt o sygn. I NKRS 34/21).

J. B. kwestionuje dobór osób, z którymi porównane zostało jej doświadczenie zawodowe i kwalifikacje. M. H. podnosi, że nie porównuje się wszystkich kandydatów i tendencyjnie prezentuje się kandydatury (str. 6 uzasadnienia, k. 75 akt o sygn. I NKRS 34/21). Należy jednak zauważyć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że zakres rozważań Rady poświęcony analizie ocenianych kandydatur powinien być szerszy w przypadku osób o zbliżonej sytuacji faktycznej (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10; z 16 kwietnia 2019 r., I NO 60/18; z 27 maja 2020 r., I NO 63/19 oraz I NO 96/19; z 1 lipca 2020 r., I NO 17/20). To właśnie w tym podobieństwie można dopatrywać się doboru osób uwzględnionych przy różnicowaniu sylwetek kandydatów przez Radę. W przypadku tych osób Rada w uzasadnieniu zawarła dodatkowe wyjaśnienia i zestawienia wykraczające poza zakres informacji zwartych w opisie sylwetek poszczególnych kandydatów. Jednocześnie jednak ten fragment uzasadnienia nie może być traktowany w oderwaniu od części gdzie prezentowane są sylwetki poszczególnych kandydatów, stąd nie są zasadne twierdzenia M. H., iż przy porównaniu kandydatów pominięto część informacji jego dotyczących.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest przy tym pogląd, że jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, Rada rozpatruje i ocenia wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie, przy czym nie chodzi o szczegółowe porównanie każdego kandydata z każdym, tak żeby ważne były cechy kandydata przedstawionego z każdym z tych kandydatów, którzy nie przeszli procedury z pozytywnym skutkiem. Ostateczne stanowisko Rady, któremu daje wyraz uchwała, odzwierciedla sumę wielu cech każdego z kandydatów dającą obraz jednego, jako „najlepszego” ze wszystkich (wyroki Sądu Najwyższego: z 5 września 2013 r., III KRS 212/13; z 24 września 2014 r., III KRS 43/14,

z 15 maja 2013 r., III KRS 197/13, z 30 lipca 2019 r., I NO 20/19).

Podkreślić też należy, że Sąd Najwyższy nie zastępuje Krajowej Rady Sądownictwa w jej kompetencjach do rozpatrzenia i oceny kandydatów do pełnienia urzędu sędziego, a zatem nie może przeprowadzać ponownej weryfikacji kwalifikacji profesjonalnych lub przydatności kandydata do pełnienia urzędu sędziego, gdyż nie ma uprawnień do merytorycznego weryfikowania spełnienia kryteriów dostępu do służby sędziowskiej wymaganych od kandydata na wolne stanowisko sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2014 r., III KRS 69/14, z 30 lipca 2019 r., I NO 20/19).

W treści uchwały wskazane zostały kryteria jakie Rada wzięła pod uwagę, wyjaśniono także przyczyny dla których wynik oceny kandydatów doprowadził do podjęcia przedmiotowej uchwały. Zważywszy na zakres kognicji Sądu Najwyższego, ograniczony do formalnej oceny podjętej uchwały i brak możliwości wkraczania w merytoryczną ocenę kandydatów, Sąd Najwyższy nie dopatrywał się naruszenia przepisów art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 60 Konstytucji RP w zw. z art. 35 ust. 2 pkt. 1 i 2 u.KRS.

11. Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut podjęcie zaskarżonej uchwały bez wszechstronnego rozważenia sprawy i oparcie jej na wybiórczych (niepełnych) ustaleniach faktycznych podniesiony przez: J. B. (zarzuty: 2a oraz e, wywodzone z: art. 33 ust. 1 i 2 u.KRS, art. 37 ust. 1 u.KRS i art. 35 ust. 1 i 2 u.KRS), M. Ł. (zarzuty 1b tiret 1, 4 wywodzone z: art. 33 ust. 1 u.KRS w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 17 i 19 Regulaminu KRS), G. Ł. (zarzut 1 tiret 1 wywodzony z art. 33 ust. 1 u.k.r.s. w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.KRS w zw. z § 18 ust 1-11 Regulaminu).

Krajowa Rada Sądownictwa, analizując zarówno przebieg kariery zawodowej wszystkich kandydatów, dorobek zawodowy, jak i wyniki ich pracy, ujęte i omówione w ocenach kwalifikacji oraz dokumentacji uzupełniającej, uznała, że wszyscy uczestnicy niniejszego postępowania nominacyjnego wypełniają, oceniane łącznie, kryteria wyboru wymienione w art. 35 ust. 2 pkt. 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego.

Należy też zaznaczyć, że część uzasadnienia w której dokonuje się

porównania wybranych kandydatów nie może być odczytywana w oderwaniu od części, w której zaprezentowane zostały sylwetki poszczególnych kandydatów, stąd twierdzenie M. H. o pominięciu części informacji jego dotyczących nie są usprawiedliwione.

Zważywszy na powyższe za niezasadny uznać należy też podnoszony w treści uzasadnienia J. B., (str. 28 odwołania, k. 95 akt o sygn. I NKRS 37/21) zarzut, iż przy ponownym rozpoznaniu sprawy Krajowa Rada Sądownictwa nie zastosowała się do wskazań zawartych w orzeczeniu Sądu Najwyższego uchylającym poprzednią uchwałę, ponownie nie kierując się jednolitymi i przejrzystymi dla wszystkich kandydatów kryteriami oceny.

Z powyższych względów, wobec niewystąpienia sprzeczności zaskarżonej uchwały z prawem, odwołanie podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.